

Afgiftekantoor
1700 DILBEEK 1

Driemaandelijke
nieuwsbrief van de
werkgroep
STRAATKINDEREN
VAN ALAGOINHAS
1 ste trimester 2010
14^e jaargang nr. 1

V.U. Piet Paul
Zonnekouter 16
1700 DILBEEK

P708281

Nieuwsbrief

Pastoral Do Menor

België-Belgique
P.B.
1700 DILBEEK 1
2/2788

Itterbeek, 20 maart 2010.

Beste Vrienden van Freddy,

Onlangs werden we geconfronteerd met uitzonderlijke noodsituaties veroorzaakt door verschrikkelijke natuurrampen in het zuidelijk halfrond.

De jongste aardbevingen in Haïti en Chili, met honderdduizenden doden en gewonden en miljoenen daklozen, zijn inmiddels weer van ons TV-scherm verdrongen door de Olympische Winterspelen in Canada en de opening van het wielerseizoen in onze eigen streken.

Niettemin werd het wereldgeweten eens duchtig wakker geschud en ontstond hierdoor een golf van internationale solidariteit die hopelijk langer zal duren dan de op sensatie beluste berichtgeving in de media.

Spijtig genoeg hebben deze recente natuurrampen zich voorgedaan in regio's die ook voordien al onze solidariteit en materiële hulp heel goed konden gebruiken.

Wij willen ons graag aansluiten bij alle organisaties die zich sinds jaren, dag in, dag uit, inzetten om alle noden, zowel geestelijke als materiële, te helpen lenigen in deze in deze en andere ontwikkelingslanden. Hun nooit aflatende aanwezigheid in deze gebieden was er ook zonder deze verschrikkelijke rampen, meer dan nodig.

In de loop van de laatste dertig jaar is Brazilië, met zijn bijna onuitputtelijke natuurlijke rijkdommen, van arm ontwikkelingsland tot machtige industriestaat uitgegroeid.

In het Noord Oostelijke Bahia heeft de meerderheid van de bevolking daar bitter weinig van gemerkt, tenzij dat er in de bio- en petroleum industrie wel zwaar handlangerswerk te vinden is op honderden kilometer van huis.

De sociale en economische problemen bij de zwakkeren in de maatschappij, de achterblijvende vrouwen en kinderen, zijn er zeker niet minder om geworden.

Duurzame ontwikkeling was nooit een ijdel begrip voor Freddy.

Is er wel iets duurzamer dan een degelijke opvoeding, een warme opvang en een nuttige beroepsopleiding voor behoeftige jongeren?

Dit alles wist hij met nooit aflatende ijver en bezieling te realiseren in zijn "SITE" van Alagoïnhas.

Die lange weg was zeker niet altijd bezaaid met rozen. Onbegrip, onverschilligheid en soms ook tegenkanting waren meer dan eens zijn deel.

Laat ons met zijn allen tonen dat we geloven in zijn werk en hem van onze blijvende steun verzekeren.

Dank U wel Freddy!

De Redactie

Pastoral do Menor de Alagoinhas

BR 101, Km 101 - Caixa Postal 48
48100-000 - Alagoinhas - Bahia
Fone (075) 442-1948
Fax (075) 422-2362
C.G.C. 16.130.585/0001-02
Insc. Estadual 37.186.366-NO

Alagoinhas, 10 maart 2010

Beste Vrienden(innen) Lezers(essen),

Als je dit boekje in handen krijgt zal hoogstwaarschijnlijk de dag van 24 maart reeds aan het verleden toebehoren en toch... is dit een heel belangrijke datum. Een dag om ieder jaar nooit te vergeten. Op 24 maart, 30 jaar geleden, werd de aartsbisschop Dom Oscar Romero tijdens de consecratie van een eucharistieviering op een laffe wijze neergeschoten. Dit jaar valt Pasen ook weer eens vroeg in de kalender... nml. 4 april. Zo ervaren we opnieuw, door het leven van deze twee mensen (Jezus en Oscar) dat de dood niet het laatste woord heeft maar wel de Verrijzenis... het LEVEN! In dit boekje wil ik dus graag, als voorbereiding op het feest van PASEN de aartsbisschop van El Salvador even dik in de verf zetten!!!

Aartsbisschop Oscar Romero van El Salvador 1917-1980
MARTELAAR : 24 maart 1980 - 24 maart 2010
Wie is Oscar Arnulfo Romero?

Over de hele wereld hebben tientallen scholen zijn naam. Vreemd voor een bisschop uit het verre Midden Amerika. Hij is de tweede van acht kinderen. Op zijn dertiende verklaart hij: "ik word priester". 15 augustus 1917 geboren in El Salvador, toen relatief welvarend, door export van koffie. Zijn vader is telegrafist bij de post, zijn moeder is huisvrouw. Hij is een verlegen jongen, beetje teruggetrokken. Hij leert de armoede kennen in de zilvermijnen van Bolivia. Daar werkt hij rond zijn twintigste met zijn broers om voor zijn ouders wat te verdienen.

In 1942 wordt hij in Rome priester gewijd en twee jaar later wordt hij secretaris van het bisdom. Hij is vooral pastoraal en sociaal bezig. Zo richt hij een groep op voor Anonieme Alcoholisten. Daarna wordt hij eerst hulpbisschop, hij wordt nog gezien als conservatief. In 1974 wordt hij bisschop van Santiago de Maria, in februari 1977 aartsbisschop van de hoofdstad San Salvador. Hij wordt bekend als een sociaal bewogen, en vredelievend mens, die zich inzet voor de armen. Intussen beleeft het land de ene militaire staatsgreep na de andere. Het leven voor de boeren wordt steeds grimmiger. Doodseskaders trekken door het hele land en vermoorden veel mensen. De macht ligt bij de gewelddoeners, die zonder straf moorden. Troepen misdadigers moorden in de steden, soldaten doen hetzelfde op het platteland.

In maart 1977 wordt een vriend, de priester Rutilio Grande, vermoord. Dat is een omkering in het leven van Romero. Hij eist van de regering een onderzoek. Dat wordt geweigerd. Hij dreigt met sluiting van de scholen en het wegblijven van de kerk bij officiële plechtigheden. Dat zijn zware dreigementen voor de conservatief-katholieke machthebbers. Hij zegt zelfs: "de regering bestaat uit gewelddoeners, ze schenden de mensenrechten". Om deze uitspraken en om zijn inzet voor de armen wordt hij enorm populair. Hij spreekt steeds luid tegen de regering en de doodseskaders. Als hij preekt zit de kathedraal van San Salvador bomvol.

Op 1 april 1978 richten Romero en een groep studenten de Mensenrechtencommissie van El Salvador op, de "Comisión de Derechos Humanos de El Salvador" (CDHES). Romero wordt met de dood bedreigd. Maar hij voelt zich sterk door zijn geloof en laat zich niet bang maken. "Ik geloof niet in dood zonder wederopstanding. Als ze mij doden, zal ik opstaan in het Salvadoraanse volk", zegt hij kort voor zijn dood. "Een bisschop sterft, maar Gods kerk, die het volk is, zal nooit ten onder gaan". In mei 1979 bezoekt hij Paus Johannes Paulus II en overhandigt hem dossiers over de schendingen van de mensenrechten. Zijn strijd levert hem eredoctoraten op en zelfs een voordracht voor de Nobelprijs voor de Vrede in 1979.

Op 2 februari 1980 krijgt hij een eredoctoraat van de Katholieke Universiteit Leuven. Bij deze gelegenheid zegt hij over het geweld in zijn land:

"Die werkelijkheid zien, en erdoor geschokt worden, heeft ons niet van ons geloof afgebracht, maar ons naar de wereld van de armen toegekeerd. Daar is onze plaats. (...) De wereld van de armen binnengaan (...) We slaagden er niet in de nodige veranderingen in de Kerk (...) door te voeren, zolang we ons enkel binnen de Kerk bewogen. Nu we in de wereld van de armen zijn binnen getreden, slagen we daar wel in. (...)

Wij preken de hoop om hen hun waardigheid terug te geven en hen aan te sporen zelf de uitvoerders te worden van hun eigen toekomst. (...) De Kerk (...) heeft zich er ook duidelijk toe verbonden de armen te verdedigen. (...) Omdat de Kerk zich georganiseerd en verenigd heeft om de verwachtingen en de angsten van het volk op te vangen en te delen, heeft ze het lot ondergaan van Jezus en de armen: de vervolging. (...) Ofwel geloven wij in een God van het leven, ofwel dienen we de afgoden van de dood. (...) Waar een arme begint te leven, waar een arme zijn vrijheidsstrijd begint, waar mensen bekwaam zijn samen aan tafel te gaan zitten om te delen, daar is de God van het leven aanwezig."

Romero voegde daar de woorden aan toe die enkele weken later in zijn leven werkelijkheid zouden worden: "Om aan de armen leven te geven, moet men iets van zijn eigen leven geven, of het zelfs helemaal geven. Het grootste bewijs van geloof in een God van het leven is het getuigenis van iemand die bereid is zijn leven te geven."

Toch is deze bisschop geen held. Uit zijn dagboek en uit getuigenissen blijkt dat hij vaak bang was. Hij weet dat hij gevaar loopt. Mensen uit zijn omgeving worden vermoord. Ondanks die angst en de waarschuwingen van goedmenende mensen, weigert hij te vluchten. Hij is absoluut geen revolutionair, maar iemand met traditionele vorming. Hij kent de kerkelijke documenten goed en heeft grote eerbied voor de paus. Maar vooral, hij heeft een groot hart voor de armen.

Iedere zondag luistert het volk naar zijn verkondiging van de Blijde Boodschap en naar de profetische aanklacht tegen het onrecht in het land. 23 maart 1980 levert hij in zijn laatste preek harde kritiek op het leger. "Een soldaat is niet verplicht te gehoorzamen aan een bevel dat tegen de Wet van God ingaat. Ik gebied u in naam van God: houd op met de onderdrukking." De volgende morgen ongeveer kwart voor zeven, terwijl hij in een privékapel de mis opdroeg, wordt de aartsbisschop met één enkele kogel doodgeschoten.

Tijdens zijn begrafenis slaat het leger opnieuw toe. Insiders twifelen niet wie achter de aanslag zit: Roberto d'Aubuisson. (Informatie ontleend bij Jan H.C.Velterop.)

Meer over bisschop Oscar Arturo Romero op de volgende websites:

Over eredoctoraat van de Universiteit Leuven: Armoede heeft een ander gelaat door Piet Vandevoorde.

Theo Borgermans over zaligverklaring op RK Nieuwsnet: 15 maart 2005 en op 25 maart 2008.

Op 24 maart 2010 is het 30 jaar geleden dat Romero vermoord werd. De bisschoppen van El Salvador vragen de paus opnieuw om een snelle zaligverklaring.

Ook het tijdschrift Zandschrift rapporteerde in 2005 over de invloed die Romero nog steeds heeft bij de armen én mist bij de rijken.

Op de site van Cordaid Mensen met een Missie: over de betekenis van Romero.

Beste Vrienden en Vriendinnen, ik krijg het niet genoeg gezegd: "Heel hartelijke dank voor jullie blijvende ontvankelijkheid voor het boekje. Meer nog, nen flinke en dikke MERCI, vanuit het diepste van mijn hart, voor al hetgeen jullie voor onze kinderen, tieners en jongeren – jongens en meisjes - blijven doen, ook financieel! Heel graag wens ik jullie een schone Paastijd, een tijd vol opborrelend LEVEN en diep vastgeankerde VREUGDE!

Veel kracht en sterkte,

In Jesus, een hartelijke broedergroet, van

Freddy Goven.

Vrijwilligerswerk als uiting van geëngageerd burgerschap

Zo'n 260 kinderen en jongeren uit vier verschillende wijken van Alagoinhas nemen deel aan de activiteiten van het Programma Wijkateliers van de Pastoral do Menor.

De volgende cursussen worden aangeboden in de ateliers of workshops: borduren, naaien, gitaar spelen, ludieke activiteiten, voetbal, schilderen op doek, maken van bijoutherie, crochet, toneel, dans, voetbal, lectuur, het maken van wollen poppen, recyclage van Petflessen en manicure. Het waren de mensen uit de wijken zelf die deze onderwerpen gekozen hebben. De lessen worden gegeven door mensen uit de wijken waar de kinderen en jongeren wonen.

Er worden 13 cursussen georganiseerd door vrijwilligers in de wijk Barreiro en 6 in de wijk Baixa de Santinho. Interessant is het feit dat enkele van de lesgevers ex-leerlingen zijn, anderen zijn wijkagenten en de meesten zijn inwoners uit de wijk zelf. In totaal helpen 34 vrijwilligers mee aan de organisatie en uitvoering van dit Programma.

Leerlingen van de workshops in de wijk Mangalô

Voor de vrijwillige medewerkster voor manicure, Geovana, uit de wijk Comunidade da Baixa da Santinha, "vrijwilligster zijn betekent op een actievare manier deelnemen aan het leven en de ontwikkeling van de kinderen uit de wijk en het helpt me dichterbij mijn eigen kinderen te zijn die deelnemen aan de activiteiten."

Leerlingen in een van de "oficinas" met een opvoedster uit de wijk

Dit maakt haar erg blij, het verhoogt haar zelfvertrouwen en draagt bij tot de verbetering van de relaties met de kinderen en de bewoners van de wijk. Ze getuigt over een veranderende sfeer in de wijk en de evolutie in gedragingen van de mensen. Ze stimuleert de mensen, staat ze bij met raad en moedigt hen aan om deel te nemen aan de diverse activiteiten. Vroeger had ze geen goede relaties met de medebewoners van de wijk,

De opvoedster Ana Paula en de opvoeders van de wijk Baixa da Santinha

maar door de pedagogische vorming en discussies die georganiseerd werden door de opvoeders van het Programma, kwam ze tot het inzicht dat ze haar houding moest veranderen. Ze voelde de noodzaak een referentie, een voorbeeld, te worden voor de kinderen en de jongeren en de bewoners van de wijk.

De vrijwilligster Ana Paula getuigt: "Vrijwilligerster zijn maakt me heel gelukkig om hier samen te zijn met de kinderen, bij te kunnen dragen tot het helpen verhinderen

dat ze op straat rondslenteren en stelen of bedelen. Ze krijgen nu een alternatief aangeboden in hun eigen wijk waar ze iets kunnen leren dat hen uitzicht geeft op een beter leven. Ze leren hun eigen leven in handen nemen. Ieder die bezorgd is over het lot van de kinderen en jongeren zou zich vrijwillig moeten inzetten voor hun lotsverbetering. "

De meeste van onze vrijwilligers zijn sterk geëngageerd in hun wijk, ze nemen actief deel aan het gemeenschapsleven onder andere via het organiseren van nieuwe groepen, deelnemen aan de wijkvergaderingen, de Jongerengroepen, de Vereniging van Moeders, Groepen van Anonieme Alcoholiekers etc.

Dona Raimunda
Vrijwillige opvoedster uit de wijk Mangalô
Programma "NOC" (Wijkateliers)

Leerlingen van de workshops in de wijk Mangalô

Onze groep verantwoordelijken voor de activiteiten van de NOC

Luisteren met het hart

Probeer even volgende scène voor te stellen: een persoon van ongeveer 1,50m, lachend gezicht, jong, probeert respect af te dwingen bij een groep rusteloze jongeren die de 1,50m al lang doorgroeid zijn. Het is een scène die ik dagelijks meemaak in de School voor Initiële Beroepsvorming Simon van de Pastoral do Menor. Elke dag weer speel ik de rol van die persoon, een prachtige en leerrijke ervaring met een belangrijke missie: mensen vormen en opleiden en – het leek aanvankelijk onmogelijk – orde en tucht brengen in de groep leerlingen metaalbewerking van het schooljaar 2008-2009. Het was de mooiste uitdaging die ik tot hertoe in mijn leven ben aangegaan.

Het was aartsmoelijk om met deze groep in dialoog te treden. Telkens weer was er een haantje-de-voorst, een grappenmaker, een eeuwige in-vraag-steller, de rebel, de clown etc. om de goede orde te verstoren. Een zeer heterogene groep bestaande uit mensen met hun eigen karakter en talenten, eigen manieren van handelen en reageren. Maar wat ze gemeen hadden was hun grote onzekerheid betreffende de eigen toekomst en de enorme weerstand tegen het stellen van limieten op het vlak van gedragingen en houdingen: typische kenmerken van de puberteit.

Het was niet gemakkelijk om een vorm van samenwerking te vinden met deze groep, vooral wat betreft het vastleggen van de spelregels. De jongeren bejegenden elkaar vijandig, elkeen was concurrent van elkeen in deze struggle for life. Toen ik de moeilijkheden zag die de leraars ondervonden om elke les tot een goed einde te brengen, voelde ik de noodzaak om dichterbij de jongeren te staan. Na alle veelal vergeefse pogingen om toegang tot de jongeren te krijgen via individuele gesprekken met hen en vergaderingen met hun ouders, dacht ik even dat alle moeite voor niks was. Ik

Leerlingen van de beroepsschool tijdens een manifestatie in het centrum van de stad

besloot hen samen te roepen voor een groeps gesprek om te luisteren naar wat ze te vertellen hadden. Geleidelijk aan leerde ik dat luisteren alleen met de oren niet voldoende was, maar dat er ook moest geluisterd worden met het hart.

Ik leerde dat al die uitingen van rebellie eigenlijk een noodkreet waren om aandacht, affectie en waardering. Beetje bij beetje begon de groep te veranderen. Tijdens een tornooi was het deze groep die het meest uitblonk in samenhang, inzet, animatie en verantwoordelijkheid. Op niks leek deze groep nog op de onsamenhangende, rusteloze groep van de start van het schooljaar. Godzijdank konden we het schooljaar afsluiten met een slaagpercentage van 100% van de jongeren. Ondanks alle tegenstellingen slaagde de groep erin om het schooljaar zegevierend af te sluiten.

Tijdens ons leven luisteren we vooral of bijna uitsluitend alleen met onze oren. Het is tijd om te leren luisteren met ons hart, enkel op deze manier kunnen we verder leren kijken dan de woorden, naar wat erachter ligt.

Gislanne Barbosa
Coördinatrice NIPS (School voor Initiële Beroepsvorming Simon)

Dankbaar voor de ontvangen genegenheid

A.B.S., een meisje van 10 jaar, wordt opgevangen in onze instelling, Pastoral do Menor. Ze komt uit een erg gewelddadige wijk waar alcoholisme en drugs welig tieren. Toen het meisje de eerste keer bij ons kwam, was haar gedrag zeer agressief, ze schold iedereen uit en kende geen limieten. Nu, na acht maanden opvang en samenwerking met ons, is haar gedrag sterk veranderd, ze speelt op een rustige manier met haar leeftijdsgenoten, ze luistert meer, ze heeft zich leren verontschuldigen wanneer ze iets mispeutert...

Eén feit trok ten zeerste onze aandacht. Op een dag ging ze op bezoek bij haar ouders, die op dat moment volop aan de drank waren. Ze vroeg geld om eten te kopen, snoep en zeep. Toen ze terugkwam op de Pastoral schonk ze het stuk zeep aan de opvoedster die zeer verrast was dat het meisje aan haar gedacht had. "Wie heeft je het geld gegeven om dit te kopen?" vroeg de opvoedster. Het meisje antwoordde dat haar vader het geld gegeven had. En ze vertelde dat ze een geschenkje, hoe klein ook, wou kopen voor haar opvoedster uit dankbaarheid om wat die allemaal voor haar gedaan had.

Elke dag weer zien we het Rijk Gods tot uiting komen te midden van de kinderen. Natuurlijk zijn er veel uitdagingen, moeilijke momenten maar er is ook veel vreugde en genoegdoening wanneer we de veranderingen waarnemen in de gedragingen van de kinderen en jongeren. Bij sommigen uiten die veranderingen zich wat rapper dan bij anderen, maar dit neemt ons enthousiasme en onze overtuiging niet weg dat we goed bezig zijn.

Elk kind komt hier toe met zijn/haar eigen levensgeschiedenis, meestal een erg bewogen geschiedenis, met problemen van ondervoeding en gebrek aan genegenheid en liefde, gebrek aan zelfvertrouwen en –waardering. We proberen terug op te vissen wat verloren is gegaan, we proberen de familiale banden te versterken. Het doet deugd om de blijdschap te zien waarmee de kinderen spelen, hoe ze leren met elkaar om te gaan en met elkaar te delen.

Het is niet evident om van bij het begin toegang te krijgen tot het kind, tot de innerlijke leefwereld, het is een vertrouwen dat de opvoeder/ster moet veroveren, dag na dag. Het is een leerproces voor beide partijen, soms met vallen, maar telkens weer met opstaan nadien.

In het evangelie volgens Marcus 10, 13 en 16 zegt Jezus : "Laat de kinderen tot mij komen. Verbiedt het hen niet, want het Rijk Gods behoort hen toe. Wie niet als kind toetreedt tot het Rijk Gods, zal er nooit binnenkomen." Kinderen willen ontvangen worden, warmte voelen, geliefd worden. Wij, opvoeders en opvoedsters, moeten ervoor zorgen dat aan deze behoeften voldaan wordt. Daarom proberen we het voorbeeld te volgen van de Herder die voor zijn schapen zorgt.

We moeten attent zijn op alles wat met de kinderen gebeurt, we moeten naar hen luisteren met een gevoelig en kritisch oor, kenmerkend voor elke goede opvoeder/ster. We moeten oog hebben voor hun groei. En wanneer ze dan na hun verblijf bij ons terugkeren naar hun familie, de eigen familie of een vervangende familie, blijven we achter met heimwee. Gelukkig blijven de meesten in contact met ons, komen soms op bezoek of telefoneren om te vertellen hoe het hen gaat. Ze blijven dankbaarheid tonen voor onze inzet en werk. En ... dit alles schenkt ons veel voldoening.

Maria Lúcia da Silva
Pedagoge verbonden aan het Programma van de Gezinsvervangende Woningen

Ontspanning is noodzakelijk en moet ernstig genomen worden!

Het programma Begeleiding van de Families van de Pastoral do Menor van Alagoinhas organiseert tal van activiteiten met gezinnen en families uit 6 wijken uit de periferie van de stad. Telkens weer kunnen we vaststellen hoe de werking veranderingen teweegbrengt in het persoonlijke leven van de deelnemers en in het samenleven binnen de wijk.

We leren de deelnemers met kritische blik kijken naar hun eigen levensomstandigheden, naar hun leven in de brede zin van het woord.

Uit de groepsgesprekken en individuele gesprekken die we organiseren is gebleken dat vooral de moeders hun beklag doen over het gebrek aan vrije tijd en ontspanning in hun leven, dit door gebrek aan tijd, geld of mogelijkheden. Ze voelen zich moe, zowel fysiek als psychologisch, ze lijden aan stress door de alledaagse beslommingen en problemen in hun strijd om te overleven.

Ontspanning en vrije tijd zijn belangrijke elementen in een samenleving, dragen bij tot de mentale en fysieke gezondheid van de mensen. Jammer genoeg worden deze momenten veelal ontzegd aan onze minder kapitaalkrachtige medemens, het lijkt wel of ze er geen recht op hebben of het gewoonweg niet nodig hebben.

Om hieraan te verhelpen begonnen we met het organiseren van momenten van ontspanning en amusement voor de deelnemers van dit programma. We schonken de mensen de mogelijkheid zich vrij te voelen, ontspannen, opnieuw vreugde te scheppen in het leven zodat ze met vernieuwde krachten de problemen van alledag te lijf konden gaan.

Dames van 62 jaar die zich nog nooit op ongedwongen manier geamuseerd hadden of nog nooit in een zwembad hadden gebaad kregen de mogelijkheid te ontdekken hoe goed ontspanning doet.

Enkele getuigenissen van deelnemers tonen de veranderingen die deze momenten hebben teweeggebracht in hun dagdagelijkse leven:

- "Ik trek er nu af en toe op uit al was het maar om op een plein in de stad te zitten en de vogels te horen fluiten en de kinderen te zien lachen en spelen, daar kan ik nu van genieten". (Maria José dos Santos)

- "Ik moet dit meer doen, af en toe eens lekker ontspannen". (Izabel)

- "Ik voel me veel rustiger, heb minder last van hoge bloeddruk wanneer ik me even kan ontspannen, er even tussenuit kan." (Marina)

- "Ik ga naar het park met mijn kinderen, zij amuseren zich en ik ook!" (Célia)

Marilza

Coördinatrice van het Programma PAF/Conviver

DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL

Giften voor het straatkinderenproject van Freddy Goven in Alagoinhas kan je steeds overmaken via een overschrijving of via een permanente opdracht op rekening:

000-0173311-69

van **PROMA, Vorstlaan 199 te 1160 Brussel**, met volgende vermelding:

PR 63.70.82 Fr. Goven / Braz.

Indien het jaarlijkse totaal van je giften minstens 30 euro (*) bedraagt, ontvang je automatisch een fiscaal attest.

(*)Deze 30 euro kost u dank zij het fiscaal attest in werkelijkheid slechts zo'n 15 euro.

Houd hiermee rekening wanneer je het bedrag dat je écht wil delen gaat bepalen!

DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL

Het afdrukken van de nieuwsbrief werd gesponsord door

iTxx bvba

Lange Leemstraat 372 – 2018 Antwerpen
Tel. 03 201.93.10 - www.itxx.be – info@itxx.be

Verkoop, installatie en onderhoud van hard- en software, netwerken en beveiliging
Gespecialiseerd in kantoor netwerken en infrastructuur